

Delila

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Ett namn som väcker känslor ...

Delila - Ett namn som väcker känslor. Delila visste att hon inte drömde när fem män iklädda fina skraddarsyddade sidenkostymer och med välputsade frisyrier och mustascher nonchalant släntrade in. Deras ögon sökte i det dunkla ljuset tills de hittade hennes. Deras natur trogen granskade de henne från topp till tå medan deras självbelåtna, sensuella leenden spred sig över deras vackra solbruna ansikten. En köldrysning gick genom Delila och hennes hjärta hoppade högt. De här männen hade otvetydigt ett uppdrag och det var inte "det vanliga". Folket i hela dalen kände till Delila, den otroligt vackra ägarinnan av områdets mest kända krog som annonserades som "en lustgård för öga och gom - med fullständiga rättigheter och service utöver det vanliga." Herrarna som ville tolka in något mer än god mat och service i de orden blev inte besvikna när de kom på besök. Det fanns generösa öppettider och Delila arbetade de flesta av dem. Allt ifrån Affärslunchen till sent in på natten rymdes skenet från de många levande ljusen i flera alkovar precis skänkte den inramning som behövdes för de härjade besökarna, jobbade hon flitigt. Direktörer, politiker, mediefolk, kändisar och då och då någon kyrkoherde kunde dränka sina bekymmer i sällskap med denna blodfulla dam. Berättelser om eskapader med Delila var utbredda. Hon var en legend och ingen visste säkert när sanningen slutade och fantasierna tog vid. Delila kände till varenda man med pondus i dalen och de flesta av deras kvinnor. De kvinnliga gästerna viskade engagerat nedlåtande om henne medan Delila slanka, kvinnliga figur svassade iväg med beställningarna till deras eftermiddagste. Delila kände sig kränkt men samtidigt lite road. Hon talade om för sig själv att det inte fanns någon anledning att bli upprörd. Hon visste vad hon ägde och vad många av de här kvinnorna gick miste om. Om de kände till de hemligheter deras förbryllade män öste ur sig till henne på små timmarna, skulle de inte behandla henne med en sådan låtsad överdriven artighet eller överlägsen attityd. Fru Åkerman, till exempel, visste Delila, hackade på sin man i ett: han försörjde dem inte tillräckligt bra, brydde sig inte tillräckligt om barnen, var alltid borta på jobbet, var slarvig, och såg inte heller till trädgården. Att han överhuvudtaget åkte hem! Dessutom var hon ledare för kyrkans väckelsesatsning. Delila ryckte på axlarna. Efter en kväll med Delila kände Olle Åkerman sig som en kung. Hans slapp att känna sig helt värdelös och blev tillfälligt fylld av självförtroende, och han kunde se med förtröstan på framtiden. Delila tyckte faktiskt synd om Elenor Isbjörn. Hon skulle minsann kunna ge Elle några vinkar om hur en kvinna skulle bära sig åt i sovrummet. När Elle till slut tillät Benny sitt intima sällskap, var det med ett sådant ointresse att han önskade att han inte hade närmat sig henne. Något i hans inre hade dött med detta ständiga avvisande. Delila var en dålig ersättning för det han egentligen ville ha - en kvinna som såg till hans innersta, som kunde se förbi hans grova yttre. Vilken god man Elenor gick miste om, bara för att hon inte lärde känna honom. Nåväl, tills hon kom till insikt skulle det fortsätta klirra i Delila sparkassa. Hände inget med de yngre kvinnorna var det bara en tidsfråga innan ett par av deras män sökte sig till Delila alkov. Simon, domaren i dalen, var hopplöst kär i Delila. Förutom att han hade ett viktigt ämbete, var han dessutom snygg och muskulös, oöverträffad när det gällde rå styrka. Det cirkulerade många berättelser om honom. Vilka skulle hon tro på? Var han verkligen ansvarig till att hans första fru mördades? Använde han verkligen försvarslösa djur för att anlägga en brand? Skulle han verkligen ha kunnat döda flera män i ett slag? Utan kraftansträngning bar han henne i sin famn, men han bemödade sig verkligen för att övertyga henne om sin äkta kärlek. Simon var underhållande, det måste hon medge. Han lekte med ord, hittade på gåtor, och fick henne och andra att skratta och förvånas. När han slumrade lätt i hennes armar sent om nätterna med sitt långa, silkesmjuka hår vilande mot hennes varma kropp, talade han om Gud. Han trodde verkligen att hans stora framgångar och otroliga styrka kom från Gud och att han dessutom var kallad av Honom för att göra övernaturliga verk och att befria folk från sina bojor av otro. Idéerna gjorde att Delila både var spänt nyfiken och kände avsmak. Tänk om det kunde vara sant - att Gud var Förlossaren, att sann personlig frihet kom genom tro på Honom? Men, allt hon bevittnade ropade ut motsatsen. Det fanns de som ytligt påstod att Han var deras Frälsare och de som liksom Simon fullständigt var likgiltiga när det gällde att lyda Hans lagar. Detta övertygade henne mer än någon retorik. Nej, hon hade det bra. Affärerna gick bra. Om hon spelade sina kort väl (särskilt de med de rätta männens ansikten på) skulle hon kunna få ihop en stor sparad slant för att eventuellt kunna göra något annat. Trots det, fanns det ett gnagande, djupt inombords, som förnam att det måste finnas "Någonting" mer. Kanske det "Någonting", hade precis kommit in genom dörren, trots den kusliga känslan som följde med. Delila gled mot männen och med en mjuk gest visade hon dem till en lagom stor och intim alkov och kuttrade, lite förföriskt: "Mina herrar! Snälla, sätt Er."

"Då så. Nå?, hur kan jag hjälpa Er? . . .

Medan de pratade började Delila ana vem de var. Utan att synas så mycket och utan verkliga positioner höll de dalen i sitt grepp. Ibland betydde pengar, makt och hemlighetsmakeri mer än befogenheter. Det var uppenbart att Simon hade retat upp dem med flera av hans domar. De ville att Delila skulle hitta hans svagaste punkt och på ett mycket diskret sätt visa dem hur de skulle kunna knäcka honom, både personligt, fysiskt och psykiskt. Var och en visade henne en check utskrivnen med hennes namn och med så många nollor att hon nästan svimmade. . . Åh! Alla de pengarna i gengäld för att göra det som hon var bäst på - att lirka ur en man hans djupaste hemligheter. Delila tvekade bara ett ögonblick, medan hon övervägde sina alternativ. Hon såg bilden framför sig av Simon fräntagen sin styrka, ensam och övergiven, gjord till åtlöje på den ena vågskålen. På den andra skålen såg hon rikedomar som hon aldrig hade drömt om och förmodligen aldrig skulle ha möjlighet att någon annan gång. Vad fanns det att tveka inför? "Mina herrar, jag hör av mig! Betyg på denna historia - för en vuxen publik:

Hade premiär under Israels absolut mest dekadenta period i gamla testamentet. Huvudpersonernas (Simson och Delila) karaktärstyper kan hittas i alla tider och i alla kulturer. Det är en naken berättelse som inte skyller över eller förklarar det råaste detaljer. Det grymma slutet stämmer helt överens med våldet i Simsons tidigare liv och med det moraliska förfall som genomsyrar denna tidsperiod. En hel del intriger, bedrägerier, sex, våld och kriminalitet förekommer. Det etiska betyget är helt

klart: extrem försiktighet. Den bibliska historien hittas i Domarboken 16:4-22 (13:1-16:31) Judy Breneman Utskriftsvänlig

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...